

Sygn. akt III Ca 264/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

SR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty (spr.)

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko J. A.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt I C 6/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Balion – Hajduk

UZASADNIENIE

Powód M. D. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. A. kwoty 8.756,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2009r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że zawarł z pozwaną, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) w W., umowę na podstawie, której przedsiębiorstwo pozwanej miało wykonać na jego nieruchomości prace związane z ociepleniem budynku mieszkalnego styropianem grubości 15 cm, położeniem tynku, wykonaniem dobitków krokwi, ociepleniem poddasza wełną mineralną grubości 18 cm, zabezpieczeniem dachu przed przeciekaniem deszczu, wykonaniem podłogi na poddaszu z płyt (...). Prace zostały zakończone z opóźnieniem, a ponadto powód zauważył liczne usterki polegające na: niedopasowaniu płyt (...). niedokończeniu wprawy elewacji, braku paraizolacji, częściowego braku dobitków krokwi oraz przeciekaniu dachu. Ponadto użyty przez pozwaną materiał odbiegał parametrami od materiału, jaki miał zostać użyty wg. umowy. Powód wskazał także, że strony umówiły się, że wobec użycia przez pozwaną do ocieplenia poddasza wełny mineralnej o grubości 10 cm, nie zaś 18 cm. jak wynikało z umowy, umówiona wcześniej cena ok. 14.000.00 zł zostanie obniżona do kwoty 11.500,00 zł i taką też kwotę uiszczył. Następnie zlecił

usunięcie wykrytych usterek innemu podmiotowi, zaś koszty przedmiotowych prac odpowiadają kwocie dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

W odpowiedzi na pozew pozwana J. A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Przyznała, że łączyła ją z powodem umowa, której przedmiotem było wykonanie wskazanych w niej prac, zaś łączna cena netto ich wykonania wynosiła 13,300, 00 złotych. Zarzuciła jednak, że prace zostały wykonane należyście, z odpowiednią starannością i technologią budowlaną, a niezakończenie prac w umówionym terminie było spowodowane koniecznością prowadzenia prac również w ramach innych realizowanych przez nią inwestycji, przy czym wszelkie drobne przestoje były na bieżąco uzgadniane z powodem. Pozwana zarzuciła także, że nie może odpowiadać za wodę w postaci przeciekania dachu albowiem nie wykonywała prac związanych z poszyciem bądź wykończeniem dachu, a jednocześnie przyznała, że użyta przez nią do ocieplenia poddasza wełna mineralna nie spełniała kryteriów zawartej z powodem umowy w zakresie jej grubości, wobec czego obniżyła cenę użytej wełny o 59,55%, tj. o kwotę 1.343,83 złotych, który to upust został przez powoda zaakceptowany. Ogólny koszt wykonania usługi po odliczeniu wskazanej powyżej kwoty wyniósł 12.793,10 zł, w tym 8% stawka podatku od towarów i usług. Ponadto zarzuciła, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zgodnie z art. 636 k.c. i 656 k.c. w przypadku ujawnienia wad w przedmiocie umowy powód powinien był wyznaczyć jej stosowny termin w celu ich usunięcia i dopiero w sytuacji jego bezskutecznego upływu przysługiwało mu uprawnienie do tzw. zastępczego wykonania prac na koszt i niebezpieczeństwo wykonawcy.

Zaskarżonym wyrokiem z 17 listopada 2015r. Sąd Rejonowy w Żorach zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.255,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2009r. W pozostałym zakresie powództwo oddalił, zasądając od pozwanej na rzecz powoda

kwotę 2.798,26 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nadto, nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Żorach kwotę 786,75 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji poprzedził ustaleniem, że w dniu 28 sierpnia 2009r. strony zawarły umowę, której przedmiotem było wykonanie elewacji zewnętrznej styropianem grubości 15 cm, tynkiem akrylowym wraz z ociepleniem połaci dachowej wełną mineralną grubości 18 cm oraz folią, wykonaniem obróbki połaci dachowej taśmą dekarską, dobitki krokwi, podbitki zewnętrznej, jak również poszycia stropu na jętkach przy użyciu płyt (...) grubości 22 mm. Strony umówiły się, że łączny koszt inwestycji wyniesie 13.300 zł netto, a zakończenie inwestycji miało nastąpić w dniu 8 września 2009r. Pozwana w wykonaniu umowy prowadziła prace na nieruchomości powoda do dnia 25 września 2009 roku. Powód zwrócił uwagę pozwanej, że wełna mineralna użyta do ocieplenia ma grubość 10 cm. W dniu 26 października 2009 roku pozwana wystawiła powodowi fakturę VAT za wykonane usługi, opiewającą na kwotę 12.793,10 złotych, obejmującą 8% stawkę podatku od towarów i usług. Cena netto wyniosła 11.956,17 złotych wobec obniżenia pierwotnie umówionej kwoty 13.300,00 złotych netto o kwotę 1.343,83 złotych, stanowiącą upust za użycie przez pozwaną do wykonania ocieplenia poddasza wełny mineralnej o niewłaściwej grubości.

Powód zapłacił za usługę 11.500 zł, zauważył liczne uchybienia w wykonanych przez pozwaną pracach jak niedopasowanie płyt (...), niedokończenie wyprawy elewacji, brak paraizolacji, częściowy brak dobitki krokwi oraz przeciekanie dachu. Usunięcie nieprawidłowości zlecił J. K., działającemu pod firmą Z.H.U. (...). J. K. wykonał zleczone mu czynności w zakresie prac koniecznych do wykończenia elewacji, w tym rozebrania fragmentów ocieplenia dla zamontowania obróbek blacharskich, wykonania obróbki z blachy powlekanej, mocowania obróbek i ocieplenia wyciętych fragmentów płytami styropianowymi przy użyciu gotowych zapraw klejowych, przyklejenia siatki zaprawą klejową do płyt styropianowych, wyprawy elewacji cienkowarstwowej z akrylowych tynków typu dekor w zakresie podkładu oraz warstwy dekoracyjnej, w zakresie prawidłowego montażu płyt (...). polegających odpowiednio na odbiciu płyt oraz ich położeniu, jak również w zakresie koniecznego wykonania ocieplenia poddasza brakującą warstwą wełny mineralnej o grubości 8 cm poprzez podbicie krokwi listwami, izolacji cieplnej z wełny mineralnej grubości 8 cm oraz wykonanie izolacji przeciwwilgociowej i przeciwwodnej z folii polietylenowej, zaś kosztorysowa wartość wykonanych przez niego we wskazanym zakresie prac wynosiła 8.887,90 złotych. Pozostałe wykonane przez

J. K. prace nie miały związku z uchybieniami, jakich dopuścili się pracownicy pozwanej. Powód wezwał pozwaną do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty.

Dalej Sąd ustalił, że pozwana nie wykonała należycie prac związanych z dociepleniem połączenia dachowej z uwagi na zmianę grubości wełny mineralnej, jak również w zakresie wykończenia krawędzi bocznych elewacji oraz obróbek blacharskich pokrycia dachowego i ułożenia płyt (...) na poddaszu. Wartość kosztorysową prac wykonanych w celu usunięcia wskazanych nieprawidłowości oszacowano odpowiednio: w zakresie prac koniecznych do wykończenia elewacji, w tym rozebrania fragmentów ocieplenia dla zamontowania obróbek blacharskich, wykonania obróbki z blachy powlekanej, mocowania obróbek i docieplenia wyciętych fragmentów płytami styropianowymi przy użyciu gotowych zapraw klejowych, przyklejenia siatki zaprawą klejową do płyt styropianowych, wyprawy elewacji cienkowarstwowej z akrylowych tynków typu dekor oraz warstwy dekoracyjnej - na kwotę 4.339,97 złotych netto; w zakresie prac koniecznych do wykonania na poddaszu dotyczących montażu płyt (...). polegających odpowiednio na odbiciu płyt oraz ich

położeniu - na kwotę 1.821,40 złotych netto; a w zakresie koniecznego wykonania ocieplenia poddasza brakującą warstwą wełny mineralnej o grubości 8 cm poprzez podbicie krokwi listwami, izolacji cieplnej z wełny mineralnej grubości 8 cm oraz wykonanie izolacji przeciwwilgociowej i przeciw wodnej z lolii polietylenowej - na kwotę 2.726,53 złotych netto.

Łączna wartość prac koniecznych do wykonania wyniosła 9.598,93 złotych (4.339,97 zł + 1.821,40 zł + 2.726,53 zł - 8.887,90 zł + 8% V. tj. 711,03 zł = 9.598,93 zł). Wyliczona kwota podlegała bowiem podwyższeniu o należny podatek VAT. którego stawka dla usług objętych umową o dzieło zawartą przez strony wynosi 8%.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zaoferowane przez strony dowody: zeznania świadków, opinie biegłego K. M., oraz częściowo zeznania stron. Sąd wyjaśnił, że nie dał wiary zeznaniom pozwanej w zakresie, w jakim negowała swoją odpowiedzialność za wykonanie prac koniecznych do wykończenia elewacji oraz montażu na poddaszu płyt (...), jak również prawidłowości wykonania wskazanych robót. W pełni natomiast dał wiarę zeznaniom świadka J. K. oraz C. S., które okazały się spójne, logiczne i odznaczały się dużym zasobem wiedzy oraz doświadczenia. Sąd uwzględnił także zeznania świadka R. M. uznając je za wiarygodne, odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom świadka Z. W. w zakresie, w jakim świadek wskazywał, iż pozwana nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności wskazywane przez powoda. Wyjaśnił, że zeznania świadka w tym zakresie są sprzeczne z innym zgromadzonym w sprawie wiarygodnym materiałem dowodowym, a to w szczególności z opiniami biegłego K. M., zeznaniami świadka J. K. oraz zeznaniami powoda. Nie odpowiadają ponadto zasadom logiki, a to z tej przyczyny, że J. K. wykonał w sposób pożądaný przez powoda prace wcześniej zlecone świadkowi, w tym samym budynku, w którym według twierdzeń świadka było to niemożliwe.

Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo zasługiwało w znacznej części na uwzględnienie. Sąd wskazał przy tym, że łącząca strony umowa stanowiła umowę o dzieło. Podkreślił jednak, iż wbrew twierdzeniom powoda odnośnie naruszenia art. 636 § 1 k.c., wskazany przepis nie ma zastosowania po odebraniu dzieła. W takim bowiem przypadku, ochrona zamawiającego realizuje się na podstawie przepisów o rękojmi za wady. Wskazał także powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2013 roku, sygn. akt II CSK 605/12. LEX nr 1363014, że nieskorzystanie przez zamawiającego z przewidzianego w art. 636 § 1 k.c. uprawnienia do żądania od wykonawcy zmiany sposobu wykonywania dzieła nie zwalnia wykonawcy z odpowiedzialności za wady dzieła. W ocenie Sądu pierwszej instancji, odpowiedzialność pozwanej znajdowała oparcie w regulacji art. 471 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c. i Sąd ten wskazał, że w sprawie niniejszej spełnione zostały wszystkie przesłanki, od których spełnienia uzależniona jest odpowiedzialność kontraktowa dłużnika. Wobec powyższego Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie, ale nie w całości. Zwrócił bowiem uwagę na to, że łączna wartość prac koniecznych do wykonania wyniosła 9.598,93 złotych, a kwotę tę należało obniżyć o upust jaki powód otrzymał od pozwanej w związku z faktem, że wełna mineralna użyta do docieplenia poddasza nie odpowiadała umowie pomiędzy stronami, czyli kwotę 1.343,83

złotych. Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 8.255.10 złotych (9.598,93 zł - 1.343,83 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. zaś o kosztach na mocy art. 100 zd.

z k.p.c. Z kolei zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.), orzekł Sąd o nieopłaconych kosztach sądowych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła pozwana, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że wartości określone przez biegłego dotyczą prac wykonanych w celu usunięcia usterek prac wykonanych przez pozwaną podczas gdy jedynie część wycenionych prac została wykonana, zaś część prac - w zaskarżonej części - nie stanowi prac koniecznych do wykonania. Nadto, pozwana zarzuciła błędną wykładnię art. 455 k.c., poprzez uznanie wymagalności zasądzonej kwoty od dnia 30 grudnia 2009r. zarzucając, że świadczenie stało się wymagalne z dniem orzekania, ponieważ wycena prac nastąpiła przy zastosowaniu cen prac aktualnych w tej dacie.

Przy tak sformułowanych zarzutach pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w części zaskarżonej, zmianę wyroku poprzez zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty niezaskarżonej od dnia prawomocności wyroku, a także zasądzenie od powołana rzecz pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że do zmiany grubości wełny doszło bez winy pozwanej. Zarzuciła także, że błędem jest uznanie, że doszło do odebrania dzieła, albowiem powód podnosił, iż nie uiścił całej kwoty na rzecz pozwanej, gdyż nie odebrał dzieła, natomiast nie wezwał pozwanej do usunięcia usterek. Zasadnymi zatem, zdaniem pozwanej, są argumenty dotyczące naruszenia 656 oraz 636 k.c. Pozwana podniosła również, że Sąd dopuścił się błędu polegającego na ustaleniu, że świadek J. K. wykonał szereg prac zleconych mu przez powoda, w tym prac koniecznych do usunięcia nieprawidłowości o wartości 8. 887, 90 złotych. Wskazała nadto, że wnosi apelację w zakresie kwoty 4.687.17 zł. albowiem powód na etapie zakończenia prac nie zgłaszał zastrzeżeń i powołała się na pismo z dnia 27 lipca 2015r. w którym przedstawiono argumenty prawidłowego wykonania elewacji powoda. Pozwana podkreśliła również, że powód wzywał pozwaną jedynie do zapłaty faktur za prace wykonane przez świadka J. K.. Wskazała przy tym, że zasądzenie odsetek od dnia 30 grudnia 2009r. spowodowałoby bezzasadne wzbogacenie po stronie powoda, ponieważ kosztorys biegłego opierał się na cenach obowiązujących na dzień 15 października 2015 roku.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie. W ocenie powoda. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Roszczenie w stosunku do pozwanej było związane z faktem nienależycie wykonanej umowy z winy pozwanej, która miała pełną świadomość zaniedbań w wykonanych pracach oraz wad materiału. Powód podkreślił również, że zasądzona przez Sąd kwota obejmuje wyłącznie wartość prac poprawkowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew jej zarzutom Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, ani też naruszenia przepisów prawa materialnego, w szczególności zaś art. 455 k.c.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, ustalenia te bowiem znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącego. Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Wnioski tego Sądu co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści zaofiarowanych przez strony i przeprowadzonych w sprawie dowodów. Dowody te zostały w sposób wnikliwy i staranny ocenione przez Sąd Rejonowy, równocześnie Sąd ten dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybił zasadom ani logiki, ani też doświadczenia życiowego. Zwrócić należy uwagę, że ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał

dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów, za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11)

Prawidłowa i uzasadniona w ustalonym stanie faktycznym jest przyjęta przez Sąd I instancji podstawa prawna roszczenia, którą stanowi art. 471 k.c. Ze względu bowiem na to, że przedmiot umowy nie został wykonany należy, tj. według reguł zawartych w art. 354 k.c., powód uzyskał z mocy art. 471 k.c. roszczenie o naprawienie szkody. Powód miał prawo wyboru restytucji naturalnej, a więc ponownego wykonania prac w sposób wolny od wad, albo zapłacenia odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Pogląd, że inwestor, niezależnie od roszczenia z tytułu rękojmi może dochodzić od wykonawcy dzieła roszczeń odszkodowawczych opartych na zasadach ogólnych (art. 471 i nast. k.c.) jest utrwalony w orzecznictwie (por. uchwała SN z 30 stycznia 1970 r. III CZP 102/69, wyrok SN z 18 kwietnia 2013 r., III CSK 243/12) Podobnie, zresztą jak i len. zgodnie z którym przepis art. 636 § 1 k.c. nie ma zastosowania po odebraniu dzieła (tak min. SN w wyroku z 3 listopada 2000 roku. IV C'KN 152/00) Wskazać przy tym należy, że oddanie dzieła to rzeczywiste, faktyczne jego wydanie przez przyjmującego zamówienie. Nawet brak sporządzenia protokołu odbioru robót nie stanowi przeszkody do uznania, że odbiór dzieła nastąpił, jeżeli faktycznie miał on miejsce, a zatem w sytuacji, w której czynności faktyczne świadczą o tym, że do tego doszło. Odbiór i wydanie dzieła sprowadzają się bowiem do oświadczeń stron, które wielokrotnie wyrażane są jedynie przez ich określone zachowanie. W okolicznościach sprawy uzasadnionym było przyjęcie, że pomiędzy stronami doszło do odbioru prac w dniu 25 września 2009 roku.

Bezzasadny jest zarzut apelacji dotyczący braku winy pozwanej w zastosowaniu do ocieplenia dachu wełny mineralnej o nieodpowiedniej grubości. Kwestia ta była przedmiotem wnikliwych ustaleń Sądu I instancji w z przeprowadzonego postępowania dowodowego jasno wynikało, że wełna mineralna miała grubość 10 cm, a nie jak strony zastrzegły w umowie 18 cm. Dostarczenie wełny o parametrach odbiegających od umówionych potwierdził także producent wełny, który udzielił w związku z tym obniżki ceny. Pozwana, jak wielokrotnie w toku postępowania podnosiła, jest profesjonalistą na rynku usług budowlanych. Z zeznań jej pracowników, w szczególności Z. W. wynikało, że odróżnienie wełny mineralnej o grubości 10 cm, od wełny o grubości 18 cm, nie wymaga szczególnych wiadomości i pracownicy pozwanej mogli to bez trudu stwierdzić. Skoro tak, nie sposób uznać, że stosując materiał o parametrach w sposób widoczny odbiegających od umówionych pozwana dopuściła się niezawinionego naruszenia warunków umowy. Standard należytej staranności wymaganej od dłużnika w wykonaniu zobowiązania określa art. 355 k.c., zważyć jednak trzeba, że wobec dłużnika będącego przedsiębiorcą należy przy spełnianiu zobowiązania oczekiwać staranności wynikającej z zawodowego charakteru jego działalności (W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 334; W.J. Katner, Glosa do wyroku SN z dnia 16 kwietnia 2004 r., 1 CK 599/03, OSP 2005, z. 4, poz. 57; M. Nesterowicz, Glosa do uchwały SN 7. dnia 18 grudnia 1990 r., III CZP 67/90, OSP 1991. z. 10, poz. 230)

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego wysokości odszkodowania stwierdzić należało, że kosztorysy biegłego, na których oparł się Sąd I instancji ustalając wysokość odszkodowania odnoszą się do cen materiałów i prac w IV kwartale 2014 roku.

Rozkład ciężaru dowodu w sprawie o naprawienie szkody zakłada, że obowiązek wykazania realizacji przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej spoczywa na poszkodowanym powodzie jako na osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) O ile zatem powód wybrał reżim odpowiedzialności kontraktowej przewidzianej w art. 471 k.c. musiał on udowodnić fakt nienależytego wykonania zobowiązania przez wykonawcę, rodzaj i wysokość szkody oraz istnienie normalnego związku przyczynowego między nienależytym wykonaniem zobowiązania, a szkodą. Pozwana winna z kolei wykazywać na okoliczności, które stanowią o zwolnieniu jej z odpowiedzialności, w szczególności, że szkoda jest niższa aniżeli wynika to ze stanowiska powoda. Tymczasem pozwana w toku postępowania nie tylko nie powoływała dowodów, ale nawet nie zarzucała, że wycena wartości prac

jest zawyżona. Kwestionowała ona natomiast przyjęty za podstawę ustalenia wysokości odszkodowania zakres prac wynikających z opinii biegłego nie odnosząc się natomiast przy tym zupełnie do ich cen. Pozwana zarzucała min., że odszkodowanie to w zakresie dotyczącym wadliwie wykonanej elewacji zewnętrznej obejmuje koszt wykonania prawie całej elewacji. Oznacza to, że akceptowała ceny tych prac jako równoważne z tymi, które obowiązywały w dacie wykonania prac. Rzeczywiście bowiem, odszkodowanie w tym zakresie obejmować ma koszt powtórnego wykonania elewacji. Jest to konieczne, ponieważ w oparciu o uzupełniającą opinię biegłego ustalono, że z uwagi na brak możliwości połączenia cienkowarstwowych tynków akrylowych następuje konieczność wykonania ponownie tynku na całej powierzchni elewacji. Oznacza to, że wartość prac, których naprawienia domagał się powód już w 2009 roku wyrażała się kwotą, którą ostatecznie w ramach odszkodowania uwzględnił Sąd. Ostatecznie zasądzona bowiem kwota nie odbiegała, poza upustem udzielonym przez pozwaną, od kwoty jakiej zasądzenia domagał się powód i do zapłaty, której wyzywał pozwaną pismem z 14 grudnia 2009 roku. Należy przy tym zwrócić uwagę także i na to, że w ramach odszkodowania konieczne jest także uwzględnienie kosztów usunięcia wadliwie wykonanej przez pozwaną elewacji, co niewątpliwie podraża koszt prac. Ponadto znacząca część tych prac została na zlecenie powoda wykonana przez firmę (...) już w 2009 roku. Stąd też zarzut jakoby zasądzenie odsetek od odszkodowania od dnia wezwania do zapłaty prowadziło do nieuzasadnionego wzbogacenia powoda jest nieuzasadniony. Abstrahując od niejednorodnych poglądów orzecznictwa w kwestii daty od której dłużnik popada w opóźnienie zapłaty odszkodowania na które szczegółowej analizie poddał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 17 czerwca 2000 roku (III CSK 308/09) pozwana nie wykazała bowiem, aby wysokość odszkodowania ustalona wg cen z 2009 roku, była niższa niż ustalona przez Sąd. Skoro od 2009 roku, a jak wynika z zeznań powoda, od chwili zakończenia wykonywania prac przez pozwaną, kiedy to powód zwrócił pozwanej uwagę na konieczność usunięcia usterek, pozwana miała świadomość nieprawidłowo wykonanych robót, a wysokość odszkodowania do zapłaty, którego była przez powoda jeszcze w 2009 roku wzywana była uzasadniona zakresem szkody, zasadnym było przyjęcie przez Sąd I instancji, że pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia z tytułu zapłaty odszkodowania od dnia następnego po otrzymaniu wezwania do zapłaty (art. 455 k.c.) To zaś uzasadniało żądanie zasądzenia odsetek od tego dnia. (art. 481 k.c.)

Dla porządku przytoczyć należy, że w swojej opinii uzupełniającej / dnia 16 kwietnia 2015 roku biegły rzeczoznawca majątkowy K. M. przedstawił 5 kosztorysów (A - 10. /). których każdy obejmował kalkulację poszczególnych prac wraz z kosztami niezbędnych materiałów. Za podstawę ustalenia odszkodowania Sąd I instancji przyjął zakres prac obejmujący: prace konieczne do wykończenia elewacji, w tym rozebranie fragmentów ocieplenia dla zamontowania obróbek blacharskich, wykonanie obróbki z blachy powlekanej, mocowania obróbek i docieplenie wyciętych fragmentów płytami styropianowymi przy użyciu gotowych zapraw klejowych, przyklejenie siatki zaprawą klejową do płyt styropianowych, wyprawę elewacji cienkowarstwowej z akrylowych tynków typu dekor objętych kosztorysem A na kwotę 4. 339. 97 złotych netto, prace na poddaszu polegające na montażu płyt (...), objęte kosztorysem B. których wartość wynosi i. 821. 40 złotych netto, oraz ocieplenie poddasza brakującą warstwą wełny mineralnej o grubości 8 cm poprzez podbicie krokwi listwami, wykonanie izolacji cieplnej z wełny mineralnej grubości 8 cm oraz wykonanie izolacji przeciwwilgociowej i przeciwwodnej z folii polietylenowej, ujętych w kosztorysie D na kwotę (...).53 zł netto. Oznacza to, wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd nie uwzględnił kosztów prac jakie na zlecenie powoda wykonał świadek J. K., a które prace nie miałyby związku z usunięciem wad robót wykonanych przez pozwaną. Te prace wyszczególnione zostały przez biegłego w kosztorysie C' i dotyczyły obróbki dachowej kominów , murów ogniowych, oraz ścian bocznych. (opinia uzupełniająca k. 449).

Odnosząc się natomiast do zarzutu dotyczącego zakresu prac koniecznych dla prawidłowego wykonania ocieplenia elewacji zewnętrznej wskazać należy, że prawidłowo ustalił Sąd, że odpowiednie ich wykonanie zakłada konieczność wykonania obróbek krawędzi / blachy mocowanej do ścian} budynku powoda, co jest konieczne dla zapewnienia wzmocnienia krawędzi elewacji, zabezpieczenia jej przed uszkodzeniem, a także twórz.} konieczną dylatację, która ma za zadanie zapobieganie odkształceniom i pęknięciom jakim ulegają element} połączone nie mające wspólnych ław fundamentowych. Kwestia ta została szczegółowo wyjaśniona w uzupełniającej opinii biegłego K. M. (k. 483).

Mając powyższe na względzie, w oparciu o art. 385 k.p.c., należało orzec o oddaleniu apelacji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., 108§1 i 109 k.p.c., oraz § 6 pkt 3 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Oz. I . z 2013 r., poz. 461 j.t.).

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Balion – Hajduk